

Maródi Gréta: Béke Debrecenben

Alig bandukolt tovább a Téliapó, még csizmájának nyoma is látszott a Piac utcát betakaró friss hóban, amikor izgatott nyüzsgés támadt a városban. Mindenütt karácsonyi vásárok, messziről hívogató ünnepi kirakatok, akciók, zsúfolásig telt üzletek, bevásárlóközpontokban kavargó tömegek, megállóknál fészengve toporgó emberek és hangos terefere:

- Kinek nem vettünk még ajándékot? Neki mit vegyünk?
- Egyáltalán milyen karácsonyfánk legyen? Vágott, esetleg cserepes vagy legyen inkább műfenyő? A szomszéd már egy hónapja feldíszítette a fáját!
- És mi legyen a karácsonyi menü? Mit főzzek? Hol vásároljak be hozzá?
- És a díszek? Idén milyen színűek legyenek?
- Kit hívjunk meg? Mit? ... Hol? ..... Mikor? ...

Úgy nyüzsgött a város, mint egy megbolydult hangyaboly, amikor megérzi a közelgő eső illatát. A főtéren most is ott álldogált teljes pompájában az adventi forgatag éke, ámuldozó pillantásokra áhítózva. De most, néhány kisgyermeken kívül senki sem álldogált a karácsonyfa körül, hogy megcsodálja. Mintha a csomagokat cipelő sok ember egy örökmozgón ülne, és senki sem tudna még egy pillanatra sem leszállni róla. A főtér fényeiben mindenütt csak az örült rohanás látszott, pedig az arcokat napok óta érces, csípős szél csapdosta. Érezni lehetett a közelgő nagy havazás fagyos hidegét.

Tommi egy fényfüzérével megvilágított játékbolt kirakata előtt álldogált, kíváncsian fürkészte a játékokat. Őt is magával ragadta a karácsonyi várakozás máshoz nem hasonlítható, titkokkal teli hangulata. Nem is csoda, hiszen mindenütt fahéjas, mézeskalácsos illat terjengett, mint valami varázsszer. Tommi azon gondolkodott, kit mivel lepjen meg.

- Öcsinek egy matchbox készlet, Annának a titkos napló a lakatzárral, anyának a kendő, amit már hetekkel ezelőtt kinézett a szomszéd ruhásüzlet kirakatában, apának pedig a könyv, amiről már olyan régen mondja, hogy el szeretné olvasni. De mi legyen a nagyival? Ő azt mondta, hogy idén nem kér semmit karácsonyra. De akkor ő nem kap majd semmit? Egyetlen csomagja sem lesz a fa alatt? Biztos nagyon szomorú lesz ajándék nélkül – töprengett magában gondterhelten Tommi.

Nagyon elszomorodott, mert el sem tudta képzelni a karácsonyt ajándékok nélkül. Amikor pár hete rákérdezett, a nagyit azt mondta, hogy az ő ajándékát különben sem lehetne becsomagolni. Tommi úgy képzelte, hogy valami hatalmas dolgról lehet szó és nincs akkora ajándékdoboz, amibe beleférne. Bárhogy kérdezősködött a családban, nem sikerült kiderítenie mi lehet az.

- Biztos a nagyi is vágyakozik valamire! – suttogta magában. Gondolataiból egy közeledő sárga villamos csilingelése zökkentette ki.

Szenteste Tomi a fa díszítésében segédkezett. Idén igazán szépet sikerült apának választania és talán a legnagyobbat is, amennyire Tomi vissza tudott emlékezni. Nagyi már kora hajnaltól a konyhában sürgött-forgott, sok finomsággal készült az ünnepi vacsorához. Anya egész nap jött-ment, egy pillanatra sem állt meg. Az előbb öcsi nyakkendőjét igazította meg egy gyors mozdulattal, aztán a terítéket ellenőrizte, majd izgatottan telefonált valakinek. Tominak is feltűnt, hogy anya nagyon sokat telefonált az elmúlt napokban. Sokszor bezárkózva az egyik szobába, hogy senki más ne hallja. Ahogy közeledett a vacsora és az ajándékozás, Tomi egyre izgatottabb lett, már nagyon várta, hogy végre meghallja a karácsonyi csengettyű csilingelését. Türelmetlen várakozása közben meglepetésére az ajtó csengője szólalt meg. Tomi nem is tudott róla, hogy vendégeket várnának. Anya izgatottan rohant az ajtóhoz. Sokan jöttek. Volt, aki ismerős volt Tominak, de volt, akiről biztosan tudta, hogy még sosem látta. Tomi boldog köszönéseket hallott és nagy öleléseket látott, majd anya a nappaliba vezette a vendégeket. Már mindenki ott volt, csak a nagyi hiányzott. Egyszer csak megszólalt a csengettyű és nagy topogott be a szobába. A szemébe könnyek szöktek. A fenyőillatú nappaliban ott állt mind a hat gyermeke a karácsonyfa körül, három fiú és három lány. Még sosem volt ilyen, hogy mindenki el tudott volna jönni, legalább is Tomi nem emlékezett ilyesmire, hiszen anyának több testvére is külföldön élt. A nagy megatódva ölelte a gyermekeit. A vacsora után Tomi a kanapén üldögélt a nagyival.

- Ugye milyen szép ajándékot kaptam? – kérdezte Tomitól.
- De nagy, hiszen neked....., hát szóval..... neked nem volt a fa alatt....
- Hát nem hallod Tomikám?
- Micsodát? Én nem hallok semmit – értetlenkedett Tomi.
- Ne a füleddel, a szíveddel hallgatózz! – kérte a nagy.

Tomi becsukta a szemét, és hirtelen valami végtelen nyugalom szállta meg.

- Nekem az a legnagyobb boldogság, amikor mind itt vagytok körülöttem, és minden elcsendesül. Ezt az ajándékot nem lehet ám megvenni, mert ilyen bolt nem létezik. És nincs az a díszes csomagolópapír vagy ajándékdoz, amivel sikerülne becsomagolni.

A nagy örömét látva Tomi végtelen boldogság öntötte el. Az ablak felé pillantva ezüstös csillogás szűrődött be a szobába. Tomi kíváncsian nézett ki az ablakon. Hatalmas pelyhekben havazott, az esti fényben meg-megcsillantak a hópelyhek. A korábbi napok nyüzsgő rohanásának nyoma sem volt. A főtéren a karácsonyfa körül sokan álldogáltak és minden olyan békés volt.